

Va vitaliza și trupurile voastre muritoare

Dar, dacă Duhul Celui care L-a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel care L-a înviat pe Cristos dintre cei morți va vitaliza [„va învia” în traducerea D. Cornilescu 1924] și trupurile voastre muritoare, prin Duhul Său care locuiește în voi (Romani 8:11).

Există diferențe extreme, radicale de opinie cu privire la înțelesul promisiunii din versetul de mai sus. Se referă ea la vreun beneficiu acordat copiilor lui Dumnezeu *acum*, cât încă sunt în aceste „trupuri muritoare”? Sau se referă la învierea care va avea loc după ce se vor fi dezbrăcat de aceste „trupuri muritoare”? Aceste opinii au fost adesea dezbătute în ultimul timp, ceea ce arată că îi preocupă în mod serios, în prezent, pe copiii lui Dumnezeu; și, mai mult, este un indiciu că Duhul lui Dumnezeu, chiar acum (desigur, cu un scop și dintr-un motiv important și precis) îndreaptă atenția, în mod special, spre acest verset din Scriptură. Prin urmare, trebuie, fără îndoială, să socotim că e spre folosul nostru să îl cercetăm, cu toată atenția și cu minuțiozitate, într-o dependență totală de călăuzirea și lumina aceluiași Duh.

1. Faptul că, în acest verset, cuvântul „muritor” este folosit pentru a descrie acele trupuri care sunt obiectele acestei promisiuni, îmi pare a oferi o dovadă convingătoare că ceea ce se referă nu este învierea *viitoare* a sfinților care au *murit*, ci un beneficiu *prezent* legat de trupurile lor *muritoare*. Trupurile cu care vor fi înviați sfinții la revenirea Domnului nu sunt trupuri „muritoare” și nici trupurile care sunt puse în mormânt nu sunt trupuri „muritoare”, ci trupuri *moarte*. Așadar nu se poate să se fi folosit în acest verset cuvântul „muritor” cu un alt scop decât acela de a face *distincția* între trupurile la care se face referire și trupurile moarte ale sfinților care au plecat la Domnul,

și trupurile *nemuritoare* sau „spirituale” (1 Corinteni 15:44) pe care le vor primi la înviere. Dar întrucât această dovadă pare să nu fie îndeajuns pentru unii, ne simțim îndemnați să cercetăm mai departe. Există mai multe dovezi care ne sunt accesibile și ne stau la dispoziție, și când toate vor fi adunate laolaltă, aceasta va face ca interpretarea pasajului să nu mai poată fi pusă la îndoială.

2. O altă dovadă foarte convingătoare ne este dată de însăși analiza semantică a cuvântului „a vitaliza”, un cuvânt foarte plin de semnificație, care însă nu este folosit niciodată pentru a descrie învierea fizică. Ar fi chiar nepotrivită folosirea lui cu acest sens. Că versetul 11 din Romani 8 *nu* are scopul de a ne da nouă (credincioșilor) asigurarea că Dumnezeu va *învia* trupurile noastre muritoare reiese foarte clar din însuși faptul că „a învia” este folosit de două ori chiar în acest verset, iar când este specificată acțiunea acum în discuție asupra trupurilor *muritoare*, se folosește un *cuvânt diferit*. Avem aici aceste două formulări, „[El] care L-a înviat pe Isus dintre cei morți” [El] care L-a înviat pe Isus dintre cei morți, de asemenea va *vitaliza* (în condițiile menționate) trupurile voastre muritoare”. Este clar, așadar, că acțiunea de a *vitaliza* trupurile muritoare, la care se face referire în acest verset, este una de natură divină, diferită în natura ei de *învierea* lui Cristos.

Această concluzie este cu totul confirmată de 2 Corinteni 4:14, care arată că, dacă învierea sfinților ar fi ceea ce am putea presupune, atunci versetul ar suna astfel: „*vă va învia și pe voi...*”. În 2 Corinteni 4:14 citim: „Știind că Cel ce L-a înviat pe Domnul Isus ne va învia și pe noi prin Isus”.

3. Ultimul verset pe care l-am menționat ne pune la dispoziție o altă dovadă pertinentă. În Romani 8:11, cel care înfăptuiește acțiunea, aceea de a *vitaliza*, este Duhul lui Dumnezeu – „va vitaliza și trupurile voastre muritoare, prin Duhul Său”. În 2 Corinteni 4:14, cel care înfăptuiește acțiunea, aceea de a *învia*, este Domnul Isus – „ne va învia

și pe noi *prin Isus*". Învierea celor morți este lucrarea lui Dumnezeu *prin Fiul*. Domnul Isus Însuși declară lucrul acesta apăsător, spunându-l de trei ori într-un singur discurs: „*Îl voi învia în ziua de apoi*” (Ioan 6: 39, 40, 44; vezi și Ioan 5:28, 29). Așadar, în conformitate cu acesta, este scris în 2 Corinteni 4:14: „ne va învia și pe noi *prin Isus*”

Pe de altă parte, nu se spune în niciun loc din Scriptură că Duhul îi învie pe cei morți; dar este scris că „Duhul *va vitaliza*” (Ioan 6:63). Mai mult, versetul care precede Romani 8:11 spune: „Duhul este *viață*”. Prin urmare, în conformitate cu aceasta este scris în Romani 8:11: „*va vitaliza și trupurile voastre muritoare, prin Duhul Său*”.

Aceste versete dovedesc, într-un mod clar și convingător, că a „vitaliza ... trupurile muritoare” este o acțiune diferită de aceea de a învia morții. De fapt, dacă în versetul din Romani 8:11 am încerca să substituim cuvântul „a vitaliza” cu „a învia”, ne vom da seama că nu se poate; pentru că nu putem vorbi despre învierea trupurilor *muritoare* ale sfinților. Învierea este ceva în care trupurile noastre *muritoare* nu pot avea *niciun* loc. Trupurile care urmează să fie înviate sunt trupuri *moarte*, iar trupurile primite în urma învierii sunt trupuri *nemuritoare*. Astfel, ideea învierii fizice a sfinților este cu totul exclusă din Romani 8:11.

4. Lărgind acum sfera studiului nostru, vom observa că adevărul proclamat și accentuat cu precădere în Epistola către Romani este moartea și învierea *lui Cristos* și urmările – în special urmările *imediate asupra sfinților în viață* – acestor evenimente mărețe puternice. Învierea *sfinților înșiși* nu se are deloc în vedere în această epistolă. În versetul pe care îl cercetăm noi (Romani 8:11), Duhul îndreaptă în mod special atenția, accentuând, spre învierea lui Isus Cristos. Mai întâi avem această afirmație că Dumnezeu L-a înviat pe ISUS – Numele Lui ca ființă individualizată, și apoi afirmația că Dumnezeu a înviat din morți „CRISTOSUL”, adică pe toți sfinții laolaltă, aici fiind cuprinși toți cei care sunt „în Cristos Isus” (8:1). Această ultimă afirmație ne reamintește de învățătura din capitolul șase, care declară identificarea credinciosului cu Cristos în învierea *Lui* (compară cu Coloseni 3:1).

Urmarea extraordinară a învierii lui *Cristos* descrisă în contextul lui Romani 8:11 este *prezența și slujirea Duhului lui Dumnezeu*, sub diferite forme și capacități („Duhul Vieții”, „Duhul de Înfiere” etc). Romani 8:11 însuși descrie o acțiune specială a Duhului, și anume faptul că vitalizează trupurile muritoare ale celor în care El locuiește. Cum să nu vedem că înțelesul clar și simplu al acestui verset este acela că, dacă Duhul, care este viață, locuiește (adică este permanent prezent) în trupul muritor al unui sfânt, Dumnezeu va vitaliza acel trup, când nevoia o cere (cum, de altfel, adesea o face)? Desigur, trupul în care Duhul locuiește este cel care, după cum ni se spune aici, va experimenta influența Sa vitalizantă.

Înțelesul său este mai departe clarificat de cuvintele concludente ale versetului, și anume: „prin Duhul Său *care locuiește în voi*”. Aceste cuvinte ne arată că perioada acțiunii la care se referă este dispensațiunea prezentă, în timpul căreia trupurile muritoare ale sfinților sunt temple ale Duhului Sfânt. Dacă s-ar fi avut în vedere învierea, care este un eveniment ce ține încă de viitor, atunci referirea făcută la locuirea Duhului în aceste trupuri în momentul prezent ar fi fost nu numai una de prisos, ci chiar ar fi produs confuzie.

În trecere, trebuie să remarcăm și faptul că folosirea verbului auxiliar „va” nu are efectul amânării acțiunii într-un timp viitor. Condiționalul „dacă” cere folosirea acestui auxiliar. Și mai mult, acest auxiliar arată o acțiune începută și care se continuă, ca și în Romani 6:14: „Căci păcatul nu va avea stăpânire asupra voastră”. Aceasta nu înseamnă că „nu va” avea stăpânire în viitor, ci nu va avea *acum*, în prezent. „Pentru că *nu sunteți* sub lege, ci sub har”.

5. S-a spus că, dacă trupurile muritoare vor fi vitalizate, ele nu vor mai fi „muritoare”, așadar, trebuie că promisiunea se referă la învierea viitoare. Dar acest raționament se sprijină, evident, pe presupunerea că „a vitaliza” înseamnă a primi viață *veșnică* ori viață *nepieritoare*. Însă această presupunere este eronată; este pe de-a-ntregul clar, atât în Scriptură, cât și în uzanța obișnuită, că „a vitaliza” înseamnă a da viață *de orice fel* – nu neapărat viață *veșnică*. Cei „vitalizați” sunt aceia

care sunt *vii* (nu cei care au primit viață veșnică), spre deosebire de cei *morți*. Să se coboare „*vii*” în locuința morților (Psalmul 55:15) înseamnă a se coborî *viu*, în *viață* (vezi, de asemenea, Fapte 10:42; 2Timotei 4:1; 1 Petru 4:5).

Psalmistul spune: „*vitalizează-mă în calea Ta*” (Psalmul 119:37). „*Vitalizează-mă după bunătatea Ta și voi vedea mărturia gurii Tale*” (Psalmul 119:18, KJV). În aceste versete, „a vitaliza” înseamnă, evident, „a anima” și nu are nicio legătură cu învierea. Astfel, orice act de a împărți viață, de a reînnoi viața, de a anima sau de a mări vigoarea poate fi numit „a vitaliza”. Astfel putem vorbi despre a vitaliza mintea, despre a vitaliza memoria, etc.

Dar pentru scopul pe care îl avem noi, cea mai bună dovadă pentru ceea ce se înțelege prin „a vitaliza trupurile muritoare” ne este dată în epistola în care apare această expresie. În Romani 4, atenția noastră este îndreptată înspre urmările pe care le-a avut faptul că Avraam, care este modelul de om al credinței, a crezut în Dumnezeu „care *vitalizează morții*”. Aici avem un comentariu inspirat asupra textului nostru. Promisiunea făcută lui Avraam, și pe care s-a bazat credința lui, a fost aceea că el va fi tatăl multor națiuni: „Potrivit cu ceea ce s-a spus: ‘Așa va fi sămânța ta’” (Romani 4:18). Bizuindu-se pe acest cuvânt al lui Dumnezeu, Avraam „nu a luat în considerare *trupul* lui acum *mort*” (greacă: *devenit mort*) „nici măcar starea de *moarte* a pântecelui Sarei” (KJV). Deși trupul său muritor era, ca să poată fi împlinită promisiunea, efectiv *mort* (sau, așa cum ni se spune în Evrei 11:12 „aproape *mort*”), Avraam a nesocotit aceste realități naturale și a crezut doar Cuvântul lui Dumnezeu „care *vitalizează morții*”. În consecință, *trupurile muritoare* ale acestora doi au fost *vitalizate* și astfel li s-a născut un copil. Multe mii de ani au trecut de când trupurile muritoare al lui Avraam și al Sarei au fost astfel *vitalizate*, însă ei așteaptă *învierea*. Este clar, deci, că a „vitaliza trupurile... muritoare” nu se referă la înviere. Iar acestea au fost scrise nu numai pentru Avraam, ci și pentru noi, cărora ne va fi socotită ca dreptate dreptatea lui Dumnezeu, „dacă credem în El *care* L-a înviat pe Isus, Domnul nostru, dintre cei morți”. Și nu numai atât, dar nouă ni s-a dat și promisiunea că „dacă Duhul Celui care L-a înviat pe Isus dintre cei

morți *locuiește în noi*, Cel care L-a înviat pe Cristos dintre cei morți va vitaliza și trupurile *noastre* muritoare, prin Duhul Său care locuiește în noi”.

Printre alte exemple când un trup muritor a fost vitalizat (fără însă a primi viața de înviere) poate fi menționat cazul lui Lazăr și al altora care au fost vitalizați, după ce viața din ei dispăruse cu totul; sau astfel de cazuri ca cel al omului neputincios de la scăldătoarea Betesda (Ioan 5), cazuri pe care Domnul Și-a bazat învățătura cu privire la puterea Sa de a „vitaliza” morții; cazul lui Pavel la Listra (Fapte 14:19, 20) etc. În aceste ultime exemple, viața naturală era încă prezentă, iar *vitalizarea* a constat în reînnoirea sau mărirea capacității acestei vieți, într-un mod supranatural.

6. Am afirmat deja că a „vitaliza” înseamnă a da viață, de orice fel ar fi ea. Într-adevăr, cuvântul a „vitaliza” se pare că nu e folosit niciodată în Scriptură în sensul de a învia un trup și a-l îmbrăca cu nemurire – cu alte cuvinte, nu e folosit niciodată cu referire la învierea morților. Dimpotrivă, cele două acțiuni, „a învia” și „a vitaliza” sunt, în mod frecvent, folosite în contrast una cu cealaltă. Am văzut că aceasta este situația în Romani 8:11, unde amândouă aceste cuvinte sunt folosite. Un alt exemplu se găsește în Ioan 5:21, unde citim: „După cum Tatăl *înviază* morții și *vitalizează*, tot așa și Fiul vitalizează pe cine vrea”. Se remarcă aici faptul că Domnul nu vorbește în acest context de puterea Sa de a învia morții, ci doar de puterea Sa de a vitaliza. El a rostit aceste cuvinte cu acea ocazie când evreii s-au mâniat pe El că l-a vindecat, vitalizându-l, pe acel om neputincios, în ziua de sabat. Răspunzându-le, Domnul le spune că odihna de sabat a lui Dumnezeu fusese încălcată: „Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu, de asemenea, lucrez (acum)”. După care, evreii căutau și mai mult să Îl omoare, pentru că Îl numea pe Dumnezeu Tatăl Lui, „făcându-Se astfel egal cu Dumnezeu”. Răspunsul Domnului la această izbucnire a fost că El nu făcea nimic de la Sine și despărțit de Tatăl, ci făcea numai acele lucruri pe care I le arăta Tatăl. Astfel, El le-a făcut clar că lucrarea pe care o făcea atunci consta în *a readuce la viață* morții și că această lucrare

înseamnă a vitaliza fizic, cum a fost în cazul omului atins de acea neputință, dar și a vitaliza spiritual. Din acest pasaj reiese că lucrarea de *înviere* se referă la un timp în viitor, în vreme ce aceea de *a vitaliza* a fost una de moment, imediată. Versetul 24 vorbește mai amănunțit despre lucrarea puternică a Fiului lui Dumnezeu de a-i vitaliza pe cei morți din punct de vedere spiritual. „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut *din moarte la viață*”. Aceasta face foarte clar faptul că fiecare credincios primește viață veșnică (este *vitalizat* din punct de vedere spiritual) *înainte* de a avea loc învierea morților. Dar și lucrarea de *înviere* Îi aparține tot Fiului lui Dumnezeu, doar că aceasta va avea loc în viitor; căci El continuă, spunând (versetele 28, 29) că *vine* ceasul când cei care sunt în morminte vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și vor ieși afară din ele, unii, la o *înviere* pentru viață, iar alții, la o *înviere* pentru judecată. De asemenea, în capitolul 6, El se referă la lucrarea Sa viitoare de *înviere*, așa cum am remarcat deja. Acest întreg pasaj face deosebirea foarte clară între a vitaliza și a învia dintre cei morți.

Mai sunt și alte pasaje în care este folosit cuvântul *a vitaliza*:

1 Corinteni 15:22: „După cum în Adam toți mor, așa și în Cristos, toți vor fi *făcuți vii*” (vor fi vitalizați). Moartea de care toți avem parte în Adam este mai mult decât o moarte fizică, desi și aceasta este prezentă. Astfel că viața pe care toți credincioșii o au în Cristos este mult mai mult decât nemurirea trupească, desi și aceasta este cuprinsă în ea – cu ceea ce este nemuritor „ne vom îmbrăca” la venirea Sa. Astfel că a fi „făcut viu” în Cristos înseamnă mult mai mult decât a fi înviat în ziua de apoi. Cei care cred în El sunt chemați să se predea lui Dumnezeu *acum* ca „vii, dintre morți” (Romani 6:13).

1 Corinteni 15:36: „Ce semeni tu nu este *vitalizat*, dacă nu moare”. Vitalizarea unei semințe în pământ nu înseamnă *înviere*; nu este nici măcar o imagine a *învierii*. Înseamnă dăruirea unei noi vieți de plantă, iar aceasta este o imagine a *vitalizării* acelor care sunt în Cristos. Această afirmație nu se referă nici măcar la noul bob de grâu

pe care Dumnezeu îl dă după ce sămânța vitalizată a încolțit și s-a maturizat. Versetul precedent celui pe care tocmai l-am citat conține două întrebări, și anume: (1) „Cum învie morții?” și „Cu ce TRUP vin ei?” Primei întrebări i se răspunde prin referirea care se face la ceea ce se întâmplă cu o sămânță aruncată în pământ. A doua întrebare este cea care se referă la trup, iar răspunsul la aceasta este: „Tu semeni nu trupul care va fi... și Dumnezeu îi dă un trup după cum a vrut [El]”. Astfel, cuvântul „a vitaliza” nu este folosit ca să descrie transformarea trupului, aceea care se produce la înviere, ci o cu totul altă expresie este folosită aici.

1 Corinteni 15:45: „Cel dintâi om, Adam, a devenit un suflet viu; cel din urmă Adam, un Duh care *vitalizează*” (KJV).

Acest verset nu se referă deloc la trup, ci la puterea lui Cristos de a da, de a împărți viață.

Efeseni 2:5: „când eram morți în păcate, *ne-a vitalizat* împreună cu Cristos”. Dintr-o privire este evident că, în acest pasaj, *a vitaliza* nu înseamnă *a învia*. Citind însă următorul verset, aflăm că, așa cum am observat din celelalte pasaje, *a vitaliza* și *a învia* sunt două acțiuni diferite: „Și *ne-a înviat*”. În acest pasaj, se vorbește despre o vitalizare spirituală. Nu se are câtuși de puțin în vedere trupul; și nici nu este abordată învierea credinciosului, ci doar aceea a lui Cristos.

1 Timotei 6:13: „Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu, care *vitalizează* toate lucrurile”. Acest pasaj folosește cuvântul „a vitaliza” în legătură cu „lucruri”, arătând prin aceasta că el înseamnă a împărți viață de orice fel.

1 Petru 3:18: „Cristos, de asemenea, a suferit o dată pentru păcate, El, Cel drept, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost *vitalizat* în duh, în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare”.

Acest verset prezintă un contrast între *trup*, în care El a murit, și *duh*, în care El a fost vitalizat, și în care, „de asemenea”, El a mers și

a predicat *duhurilor* din închisoare, care odată fuseseră nesupuse, în zilele lui Noe. Este evident că atunci când spune despre Cristos că *a fost vitalizat* în Duhul Său nu se referă la învierea Sa fizică. Dimpotrivă, ceea ce a proclamat El duhurilor din închisoare a avut loc *înainte* de a fi fost înviat. El a mers să îndeplinească acea misiune în *duh* („în care, de asemenea, S-a dus”) și nu în *trup*. (Deși colateral subiectului nostru, poate că ar trebui remarcat că acest pasaj nu se constituie într-o bază de susținere a doctrinei așa-numitei „speranțe mai mari”*, căci cuvântul redat aici prin „a predica” nu înseamnă *a predica Evanghelia*, ci doar a face un anunț, a proclama ceva).

7. Concluzie

Din analiza tuturor acestor pasaje reiese: *unu* - că termenul „a vitaliza” este folosit într-un sens larg, având înțelesul de a da vigoare sau a revigora vitalitatea de orice fel; și, *doi*, - că nu este *niciodată* folosit în sensul de învierea trupului. Pe de altă parte, despre învierea fizică se vorbește întotdeauna ca despre o *schimbare* a trupului, și niciodată ca de o acțiune de „vitalizare”.

Concluzia întregului studiu este aceea că pasajul din Romani 8:11: „*va vitaliza și trupurile voastre muritoare*” exprimă siguranța unei întăriri, a unei înnoiri, a unei fortificări sau măririi supranaturale a vitalității trupurilor muritoare ale sfinților, în care locuiește Duhul vieții; iar timpul când această stare promisă de a fi vitalizat este experimentată este atunci când Duhul *trăiește în acele trupuri*.

Această concluzie ar trebui să fie salutată de sfinții din aceste zile, pentru care expunerea la boli și pericole fizice este tot mai mare. Interpretare care face din acest pasaj doar o promisiune a învierii viitoare a credinciosului este o interpretare care jefuiește pasajul de

* „Speranța mai mare” („Larger Hope”) este o variantă a învățăturii universaliste.

toată valoarea pe care o are; căci promisiunea învierii și a darului unui nou trup ne este asigurată de multe versete din Scriptură. Mai mult decât atât, nu există niciun „dacă” în legătură cu învierea fiecărui credincios. Toți sfinții care au murit vor fi înviați și toți sfinții care sunt în viață vor fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță: „fiindcă trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați”. Însă promisiunea de vitaliza trupurile noastre *muritoare* este condiționată de *locuirea* în noi a Duhului Aceluia care L-a înviat pe Isus dintre cei morți, iar noi nu putem afirma cu certitudine că Duhul Său *locuiește* (adică rămâne permanent) în fiecare credincios.

Este vădit o mare diferență între faptul de a crede în „Cel ce L-a înviat din morți pe Isus, Domnul nostru” (Romani 4:24) și faptul ca „Duhul Celui ce L-a înviat pe Isus din morți” (Romani 8:11) să *locuiască* în noi. De primul depinde justificarea noastră, darul de care ne bucurăm în prezent al vieții veșnice și de acela din viitor al unui trup „spiritual” și nemuritor. De ultimul depinde vitalizarea, revigorarea, când apare o nevoie, a trupurilor noastre, în prezent „muritoare”.

Această promisiune de a revigora, de a vitaliza trupurile acestea muritoare pentru a rezista la puterile crescânde ale acelei ființe îngrozitoare care are puterea morții și pentru a putea duce o viață de consacrare și slujire a Domnului este de mare nevoie în aceste zile din urmă. Ne temem că mulți sfinți vor ajunge să își dea seama de binecuvântările care le stăteau la îndemână pentru „trupurile lor muritoare” numai după ce vor fi dezbrăcat aceste trupuri pentru totdeauna.

Încă un cuvânt. Să nu fim mulțumiți că deținem *doctrina* acestui pasaj din Scriptură, ci, având doctrina, să căutăm să *experimentăm* prezența în noi a Duhului Celui Care L-a înviat din morți pe Isus, Domnul nostru. Așadar, fiți „plini de Duhul”! Cum și în ce direcție trebuie să căutăm această experiență? Ce trebuie să facem ca să întărim locuirea Duhului în noi? Acestea sunt întrebări de cea mai mare importanță. Cu siguranță, experiența trebuie căutată în direcția ascultării de îndemnurile date în această epistolă cu privire la felul în care folosim aceste trupuri muritoare și mădularele lor. Suntem

responsabili pentru felul în care le folosim. Copilul lui Dumnezeu poate, dacă vrea, să se predea pe sine însuși lui Dumnezeu, iar mădularele sale să le dea lui Dumnezeu, ca El să le folosească drept instrumente ale dreptății (Romani 6:13); sau poate să își dea mădularele în slujba naturii sale vechi, care nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu o poate face. Aceste două posibilități de folosire a trupului muritor sunt atât de departe una de cealaltă, încât diferența între consecințe trebuie să fie una enormă. Însă acum nu intrăm în subiectul respectivelor consecințe. Este suficient, pentru scopul propus, să spunem că ne așteptăm, încrezători, ca Duhul lui Dumnezeu să ia în stăpânire acele trupuri care au fost scoase cu totul din slujba păcatului, au fost predate lui Dumnezeu și au fost făcute locuința Lui. Dar, pe de altă parte, putem fi la fel de siguri că El nu va locui în acele trupuri care se află în slujba păcatului. „Vă îndemn „deci, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să vă aduceți trupurile ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi slujirea voastră înțeleaptă; și nu vă conformați acestei lumi, ci fiți transformați, prin înnoirea minții voastre, pentru a deosebi care este voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și desăvârșită” (Romani 12:1, 2).

